ISSN 1300-3291

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 5 Sayı: 59
Eylül 1996

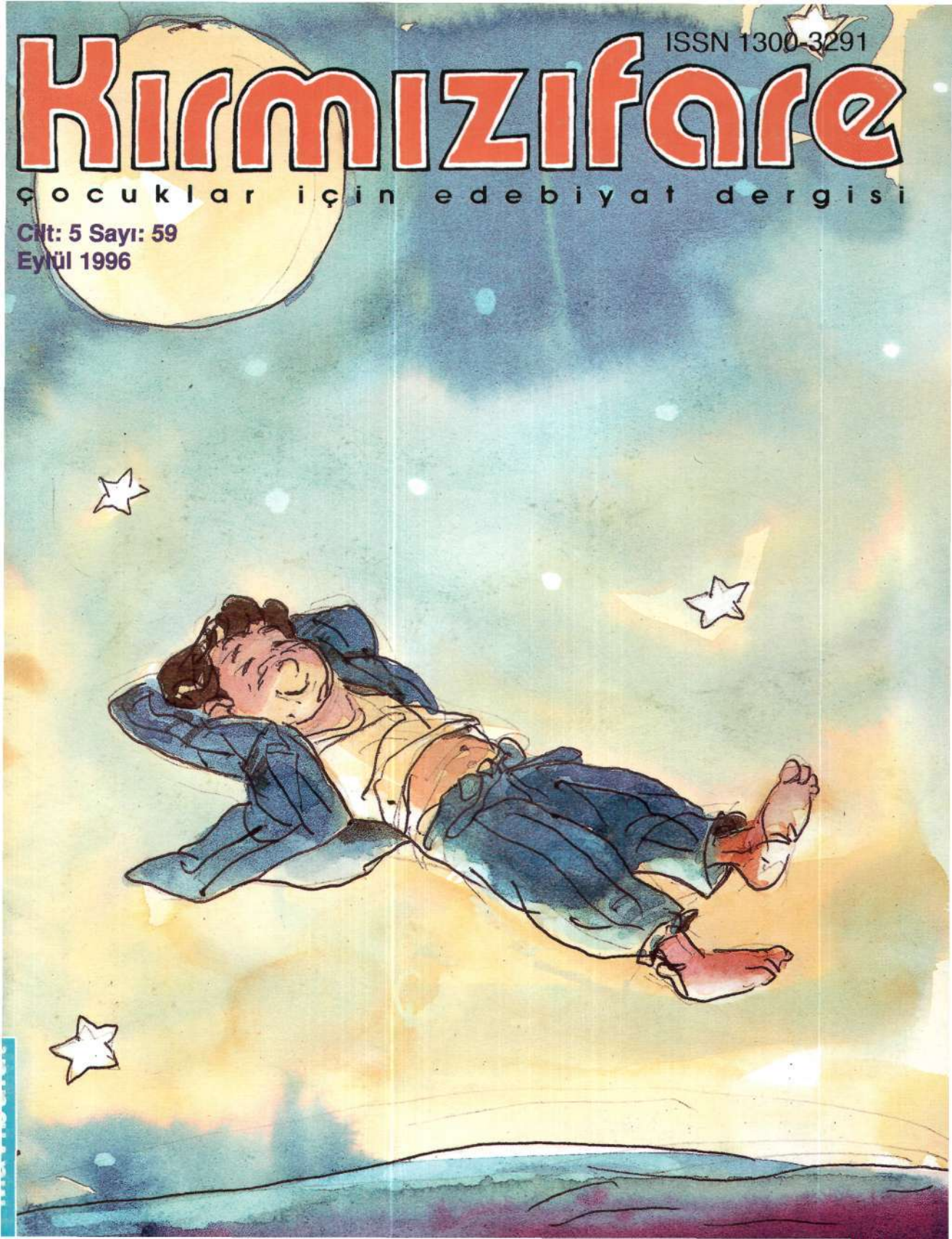

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

ISSN 1300-3291

Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Cilt: 5 * Sayı: 59 * Eylül 1996

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:
Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

Ayda bir çıkar.
Fiyatı: 170.000TL
Abonelik Bedeli:
Yıllık 12 sayı: 1.700.000TL
Taahhütlü: 2.420.000TL
(Cilt kapağı yıl sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)
Yurtdışı: DM70.
Yurtdışı taahhütlü: DM85

*

Baskı: Ayhan Matbaacılık (501 28 65)
Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

*

MAVİBULUT YAYINLARI
Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 80060 Galatasaray İstanbul
Tel: (0212)252 63 75-76 * Faks: (0212)244 08 60

Kapak: **Mustafa Delioğlu**

Merhaba

Artık Kırmızıfare'miz Türkiye'nin 1100 kütüphanesine gitmiyor.. 1993, 1994 ve 1995 yıllarında Kültür Bakanlığı Kütüphaneler Genel Müdürlüğü'nce satın alınan dergimizin aboneliği 1996'da durduruldu. Artık Türkiye'nin her tarafındaki 1100 kütüphanede dergimizi okuyan çocuklar Kırmızıfare'yi okuyamayacak.

Üç yıl boyunca bu çocuklara ulaşmamızı sağlayan önceki Kültür Bakanlarına ve bu bakanlığa bağlı Kütüphaneler Genel Müdürlüğü'nün o zamanki yetkililerine hepimiz teşekkür borçluyuz.

Kırmızıfare artık kendi yağıyla kavrulmak zorunda. Kendi yağı yetmediği için de epey aksadı.

Çözüm?

Çözüm abone sayımızın artması. Kırmızıfare'mizi gerçekten seviyorsanız ve başkalarının da okumasında yarar görüyorsanız tanıtımımıza yardımcı olun. Abone sayımız artarsa hem daha çok okura ulaşırız, hem de zamanında çıkarız.

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

Kırmızıfare Postası

Kırmızıfare Yeniçarşı Cad. 33 Ferah Ap. Kat:4 Galatasaray İstanbul. Tel.:0212-252 63 75, 0212-252 63 76. Faks: 0212-244 08 60

BİR SONBAHAR GÜNÜ

Günlerden bir gün, bir akşamüstü çay içiyordum. Hava yağmurluydu. Birden gözüme bir albüm ilişti. Albümü aldım ve içindeki resimleri inceledim. Sanırım bu resimler, ben daha yuvadeyken çekilmişti.

O zamanlar benim bir tane muhabbet kuşum vardı. Adı Maviş'ti. Rengi mavi değildi ama ben yinede ona o adı vermiştim. Fakat bir gün, yuvadan döndüğümde Maviş'i bulamamıştım. Çok üzülmüştüm.

Neyse ben yine albümlere döneyim. Fakat o da ne? Penceremin oradan tık... tık... diye sesler geliyordu. Penceredeki kuş, benim kuşuma çok benziyordu. O kuşu hemen içeriye aldım. Islanmış ve çok üşümüştü. Hemen ona su ve ekmek kırıntıları verdim. Bir an için onu evde tutmayı düşündüm. Fakat aklım başıma gelince, o kuşu evde tutmanın bencillik olacağını düşündüm ve hemen vazgeçtim. Nasılda böyle bir bencillik düşünmüştüm. O doğadan gelmişti ve onunda özgür olmaya hakkı vardı. Onu dışarıya saldım. Kuş uçmadan önce bana baktı, ben de ona el salladım.

Ertesi gün yine o kuşu gördüm. Dünkü gibi pencereye tık... tık... vuruyordu.

O zaman anladım ki dostlar hiç bir zaman kaybedilmez. Tabii onlara iyi davranırsan. Oysa ben eski kuşuma bazen yem vermeyi bile unutuyordum.

Sevgili küçük kuş, bende seni hep hatırlayacağım ve yolunu dört gözle bekleyeceğim.

DAMLA DÖNMEZ.

D. Dönmez

Dünya ve Zaman

Hep anlatılır ya size;
Dünya, güneş çevresinde,
Elips yörüngesinde,
Bir de kendi ekseninde,
Milyonlarca yıldır döner, döner...

Kendi ekseninde döner;
Güneşe bakar aydınlanır,
Yaşam alır güneşten,
Sevgi alır,
coşku alır..
Kararırken gökyüzü,
Parlarken ışıklar, yıldızlar,
Gülümserken ay,
Dünya döner, yeni günlere..

Yeni günleri kucaklarken,
İnsanları bir uyutup, bir uyarırken,
Koşar yeni mevsimlere ..
Hep başı kutup yıldızına eğik,
Selamlar güneşi...

Elips yörüngede alırken yol,
Bir bakarsınız kış, yağmur, kar
Bir bakarsınız ilkbahar,
Doğa renk renk coşar,
Gökyüzünde konuk kuşlar.
Derken gelir yaz,
Pırıl pırıl güneş,
Masmavi deniz ve gökyüzü.
Sararan, kızaran yapraklar
Ve sonbahar...

Dünya koşarken,
Yeni günlere, mevsimleri
Geçen bir yılı bırakırken
Tüm gönüllere,

Gökyüzünde, afacan aydede;
Ayna olup, yansıtır güneşi bize..
Bir küçülüp, bir büyürken,
Işıkları sulara sererken,
Neşeyle dünyayı dolanırken
Bir kez daha, yusyuvarlak gülümserken,
Kucak açar yeni aylara..

Ay, dünya ve güneş,
Sonsuz evrende,
Bir sevgidir bizlere...

Suhan HATİPOĞLU

Resim: Bora Özen

Güncel masallar

DENİZ ALTINDA 20.000 KOYUN

Yazının bulunmasından 5990 yıl kadar sonra,
Artık herkes okuma yazma öğrenmiş ondan sonracığıma,
Güzel bir sonbahar günü Kuzey Denizi civarında,
Şöyle az sola kıvrılın derinden birkaç deniz mili,
Sonra sağa dönün, görünsün İzlanda sahili;

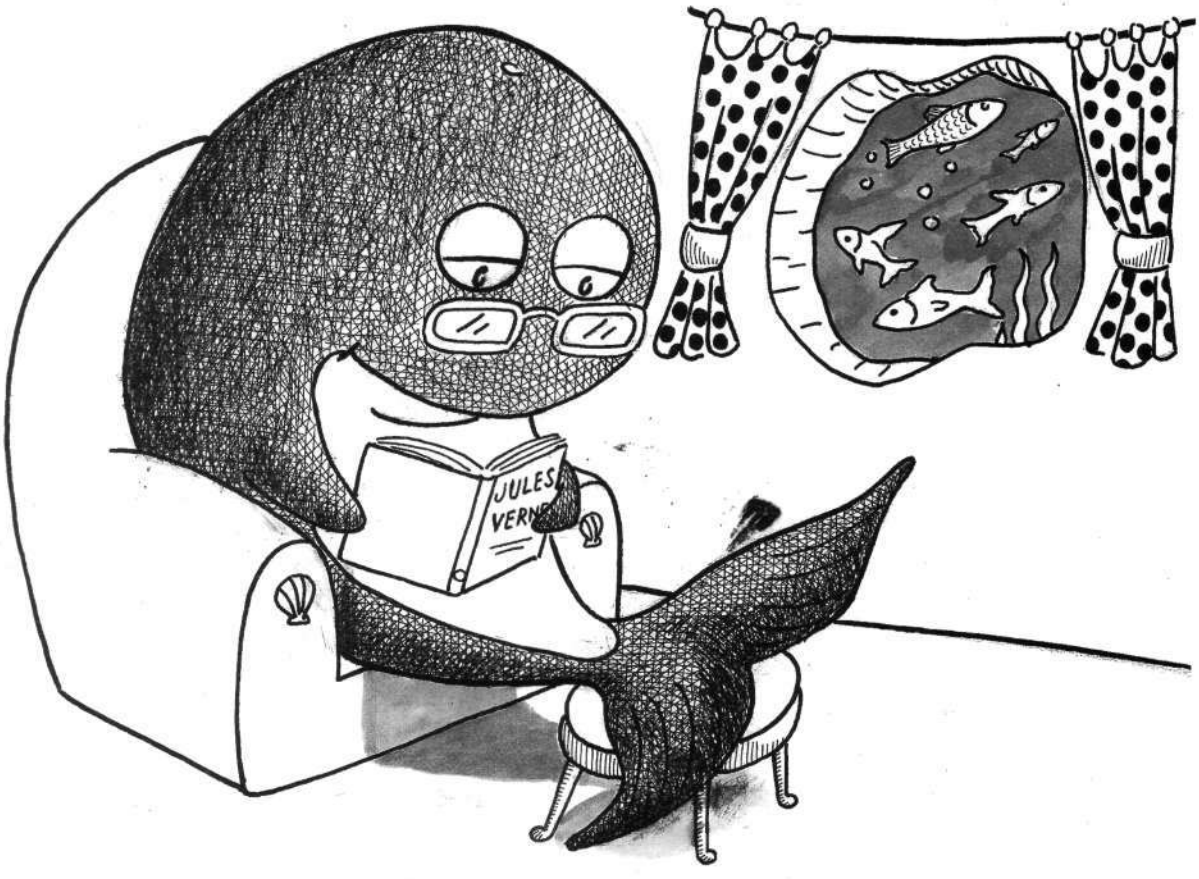

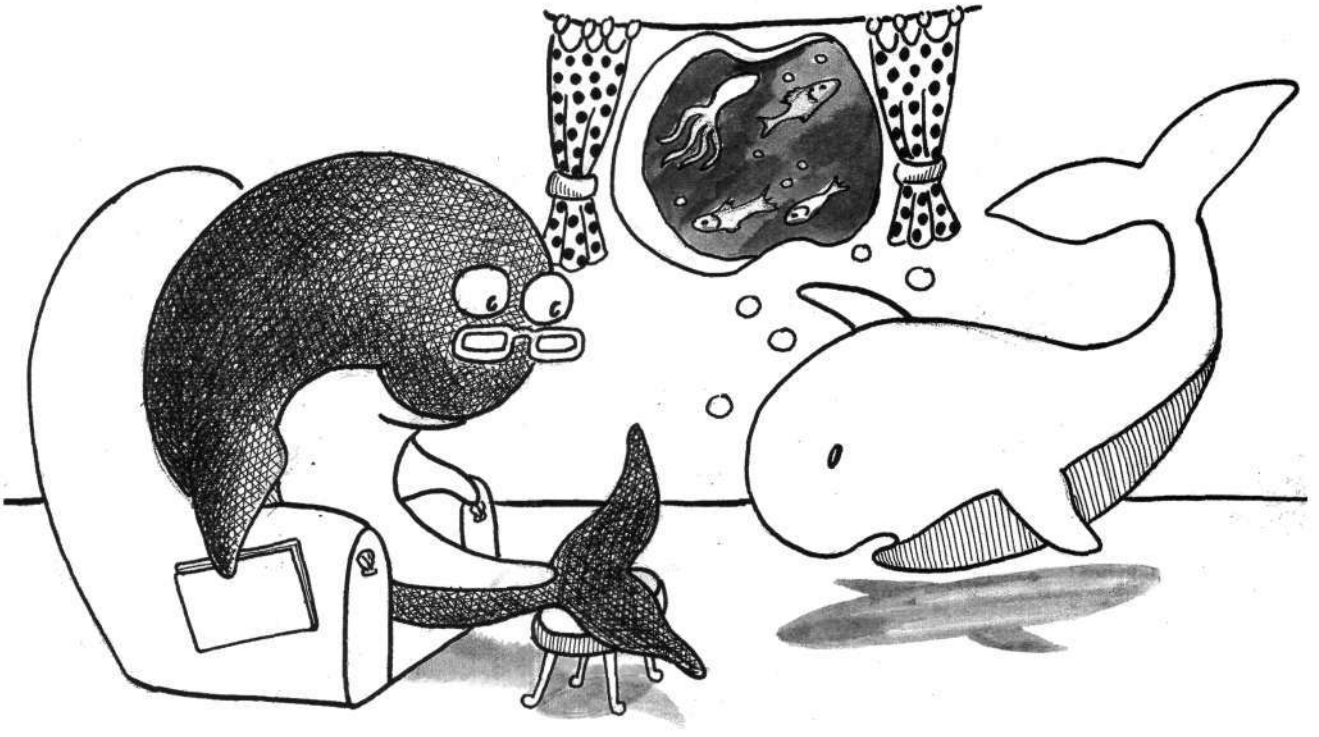

İşte tam oracıktadır sayın Balina Yunusgil'in evi. 5
Baba balina beş metre on santimlik vücuduyla,
Gömülmüş oturuyor her zamanki koltuğunda.
Elinde Jules Verne'nin Denizler Altında 20.000 Fersah adlı kitabı,
Öyle dalmış ki duymuyor oysa tık, tık, tıklıyor kapı
"Evde yok musunuz? Vurmaktan elimde kalacak kapının sapı!"
Bir doğumevinde ebe olarak çalışır Balina Abla,
Doğarlarken iter su yüzüne yavruları, dolmasın diye ciğerleri suyla.
Gelen oğul balina, biraz maceracı tip, adı Atılgan,
Tüm gençler gibi sinirli ve biraz da alıngan.
Eşikte kuyruk çırptı, silindi paspasa, girdi kapıdan,
Dedi ki, içeri girer girmez yarım tonluk yaratık,
"Bu modası geçmiş kitapları okumayın baba, artık!
Denizin yüzünde dolaştım bugün bir aralık

Resimler:Bora Özen

Bir geminin peşine takıldım uzun süre,
Bilirsin meraklıyım denize atılan gazetelere,
Gemi uzaklaşınca yaydım bir kayanın üstüne gazeteleri,
Okudum, tüm dünyadaki gelişmeleri
İnceledim bir bir bu ıslanmış haberleri;
Bir gemi batmış içinde yirmi bin tane koyunla
Ters dönmüş bir tas gibi İstanbul'da Boğaz'da
Düşün ki, çıkartamamışlar 450 tonluk gemiyi, baba!
Köpekbalıkları haberi alıp çıkmadan yola,
Ne dersin atılalım mı biz de biraz maceraya?
Gemi, suyu iyice kirletmeden, gidelim mi oraya?

Yüzdürürüz gemiyi, çekeriz arkadaşlarla."
"Çok isterdim ama ne yazık ki gelemem," demiş Baba Balina.
"Gözlüksüz görmüyorum; takmasam olmaz, taksam kaybolur sularda."
"Ah,demiş oğul," Siz annemle ikiniz çok cahil kaldınız buralarda.
Hiç kalmadı sizden başka gözlük takan İzlanda açıklarında!
Hiç duymadınız mı gözün içine takılan yumuşak kontakt lensleri?"
Bunları der demez terketti hızla Atılgan evi,
Suları yara yara gitti dipten birkaç deniz mili.
Su altında çıkardığı seslerin yankısını dinleyerek,
Yönünü buluyor, sonar gibi, sesle ilerleyerek.
Döndüğünde ağzında birkaç çift deniz anası vardı.
Babasına koltuğunda dik oturması için yalvardı.
Bay Balina'nın gözüne bir çift denizanası taktı.
Kitabı uzağa çekti, babası yazıya baktı.
Pek işe yaramadı ilk üç çift denizanası,
Hâlâ bulanık görüyordu Atılgan'ın babası!
Sonunda neyse saptandı Bay Balina'nın lens numarası
Bir çift harika deniz anası yumuşak lens bulundu,
"Oh!' Dünya varmış," diye haykırdı yaşlı deniz kurdu!
"Çok iyi görüyorum, çıkabiliriz artık yola
Ben hazırım, sevgili oğlum, her türlü maceraya
Haydi topla arkadaşları, gidelim doğru İstanbul'a!"

Ders: Deniz aşmamış 1000 koyun
Deniz aşmış 20.000'den iyidir.

Nur Bilimer

GÜNEŞE KÖPRÜ

SEZA AKSOY

Yasemin kumsala doğru yürüdü. Bir elinde kovayla kürek, ötekinde anneannesinin buruşuk damarlı eli. Arkadan da uzun bacaklı ablasının oyuncak araba gibi sürüklediği tokyosunun tıkırtısı.

Yedisindeydi Yasemin. Birden ikiye pekiyilerle geçmişti. Yaz tatilini onun kadar hak eden başka biri yoktu. Ne iki kırıklı ablası, ne tersine dönmüş cırlayan ağustos böcekleri, ne deniz, ne de şu güneşin önünü örten minik bulut. Ah! Bir de annesiyle babası burada olsalardı. Taaa İstanbul'da olmasalardı. Çalışmasalardı.

Yasemin anneannesinin elini sıkıştırıp sordu:

"Şu denizin karşısındaki İstanbul, değil mi anneanne? Annemle babam hemencecik gelebilirler, değil mi?"

Ablası sanki çok gerekliymiş gibi Yasemin'in yanaklarını sıkıştırdı. Dedi ki:

"Ne İstanbul'u akıllım! İstanbul çok uzakta. Annemler de bir ay sonra gelecekler."

Yasemin kovayla küreği yere attı.

"Yalancı. Orası İstanbul işte! Değil mi anneanne?"

"Aman da kara kuzusu anneannesinin," dedi yaşlı kadın.

"Annesini mi özlemiş? Bak canım, o karşıdakiler köy. Hani bizim sitede çalışan köylüler var ya, işte onların köyü."

"Hangi köylü?"

"Hani yollan onarıyorlar, bahçelere bakıyorlar ya! Onlar işte. Rüstem Amca gibi. Akşam olunca oraya, yani köylerine giderler."

"O zaman biz de köye gidelim anneanne. Denizden sonra oraya gidelim mi?"

"Hadi şimdi köyü bırak da kıyıya koş," dedi anneannesi.

Aklı fikri güneşteydi yaşlı kadının. Kemiklerinin sızısı belki güneşi görünce kaçar giderdi. Şu küçük, kara bulut da olmasa!

Yasemin kovayı, küreği kapıp koştu. Beyaz köpüklerin kumlarla kucaklaştığı noktadaydı şimdi. Kararını çoktan vermişti. Kocaman bir köprü yapacaktı. Denizin öte yakasındaki yerlerle yazlık siteyi birleştiren bir köprü. Uzun mu uzun. Annesiyle babası tıpış tıpış yürüyüp gelsinler diye.

Minik sarı kürekle zorlu bir işe girişti. Kumlar oyuldukça köpükler fıış fışşş diye kafalarını çukura sokuverdiler. Ama o da nesi! Kum havuzu iki yönlü kavuşup, tam köprü oldu olacak derken...

"Olmuyor işte!" diye bağırdı Yasemin. "Köprü yıkıldı işte. Şimdi ne olacak?"

"Yine ne oldu dedi?" dedi ablası. Hemen tepesine dikilmişti. Bacakları da yaşı gibi Yasemin'inkinin iki katıydı. Üstelik sinirli sinirli titreyip

duruyorlardı.

"Ne olur benimle oynasana."

"Oynamam," dedi ablası.

Neden oynamayacağını da o kadar uzun anlattı ki Yasemin yoruldu. Hem yalvarmaktan, hem de durmadan çocuk olduğunun yinelenmesinden. Zaten her şey bozulmuştu. Acımasız abla çöken köprüyü çiğneyip uzaklaşmıştı bile. Yasemin kumsala baktı. Ağlamasını zor tuttu. Kumsalda ondan başka çocuk yoktu. Üç beş büyük, bir de Rüstem Amca. Tırmığın ucuna yosunları takmış Yasemin'e bakıyordu. Gözgöze geldiler.

"Ne oldu küçük abla?"

Yasemin omuzlarını kaldırıp indirdi. Sustu.

"Arkadaşın yok mu?"

Yine sustu Yasemin. Omuzlar iki kez kalkıp indi.

"İşim bitti. Arkadaş ister misin?"

Yasemin koskocaman gülümsedi. Kafasını salladı. Koşup anneannesinden izin istedi. Çöken köprünün başında buluştular. Yasemin, Rüstem Amca'nın kocaman omuzlarına, ellerine hayranlıkla baktı.

Dişleri dökülmüş yaşlı arkadaşı hemen işe girişti.

"Küçük abla! Büyüyünce ne olacaksın?"

"Köprücü olacağım," dedi Yasemin. Sonra bu işte bir terslik sezinledi. Koşup usulcacık ablasına fısıldadı:

"Büyüyünce köprü yaparsam köprücü mü olurum?"

Ablası dalgasını geçip kıkırdadı:

"Köprücü mü? Ay! Anneanne, şuna bak! Ne diyor? Mühendis olursun şapşal. Mühendis."

Yasemin koşup müjdeledi.

"Mühendis olacakmışım."

Rüstem Amca inanılmaz bir ustalık ve incelikle hemen işi bitirdi. Yasemin bakıp şaştı. Şaşıp baktı. Uzun mu uzun bir köprüydü bu. Yasemin minicik olsa, köprünün üstüne çıksa, eğilip aşağıya baksa koskocaman, uçsuz bucaksız, masmavi denizi bile görürdü. Üstelik köprünün öte yakasındaki evlerine bile giderdi. Ama evleri nerede?

Bu yüzden Rüstem Amca'yı uyardı:

"Bizim evimiz İstanbul'da," dedi. "Yani şuracıkta."

Rüstem Amca gösterdiği yere san, henüz açılmamış bir midye koydu.

"İşte eviniz," dedi.

"Okulum nerede?"

İçi pırıl pırıl kumlarla dolu bir salyangoz okul oldu. Ardından oyuncaklarla dolu mağazalar, sinemalar, tiyatrolar, arabalarla koca kent tıkış tıkış doldu. Yani renk renk taşlarla.

"Bunların hiçbiri bizim köyde yok," dedi Rüstem Amca.

"Peki sizin köyde ne var?"

"Zeytin ağaçları var."

"Başka bir şey yok mu?"

"Olmaz mı? Bizim köyde kuzular var. İstanbul'da var mı?"

"Yok."

"Yaaa... Gördün mü? Daha neler var neler! İnekler var, tavuklar var. Kuş cıvıltıları var."

İki arkadaş kısa sürede her şeyi paylaştılar. Yasemin, İstanbul'dakilerin birazını köye taşıdı. Rüstem Amca da cıvıltıları, ağaçları, kuzuları İstanbul'a.

Herşey çok güzeldi. Yerli yerindeydi. Ama yine de sanki bir şeyler eksik gibiydi. Birden evleri, yani sarı kapalı midye ilişti gözüne Yasemin'in. Heyecanla kapıp açmaya çalıştı. Olmadı. Rüstem Amca açıp eline verdi. Yasemin şaşkın şaşkın midyenin içine baktı. Alt dudağı büzüldü. Midye kabuklarını yere fırlattı. Neredeyse ağlayacaktı.

Rüstem Amca kaşlarını çatıp:

"Yine ne oldu?" dedi. İnci mi çıkacak

sandın?"

Yasemin Rüstem Amca'ya kötü kötü baktı.

İçinden annemle babam çıkacak sandım diyemezdi ya. Nasıl olur da sensin."

Rüstem Amca bu sözlere çok güldü:

"Ben mi? Bu yaşımda mühendis ha! Hay sen çok yaşa e mi! Benim okuma yazmam bile yok evlat."

Rüstem Amca Yasemin'i anlamazdı. Her şey onun yüzündendi işte. Köprüyü bile Yasemin değil, o yapmıştı. Öfkeyle:

"Bu köprüyü ben yapmadım ki," dedi. "Sen yaptın. Mühendis olan

Yasemin'in gözlerine kumların ışıltısı yansıyıverdi birden. Dudaklarını toparladı.

"Ben okuma yazma biliyorum," dedi keyifle. Sana da öğretirim. Çok kolay."

Resimler :Bora Özen

Rüstem Amca gülümsedi. Sanki Yasemin öğretmen olmuş gibi. Sanki kendisi okuma yazma öğrenmiş gibi. Üstelik neşeyle ellerini oğuşturup ayağa kalktı. Tepeden Yasemin'e bakıp şöyle dedi:

"İyi... iyi... İnsan bildiğini başkasına da öğretmeli. Eh! Ben de artık arkadaşların yanına varayım. İşim çoook..."

Bu kadarı da fazlaydı artık. Yasemin yeni mesleğini Rüstem Amca'ya kaptırmak niyetinde değildi.

"Olmaz," diye bağırdı birden. "Arkadaşlarına gitme. Böyle yaparsan ben de sana öğretmem. Sen öğretmen değilsin. Ben öğretmenim."

Rüstem Amca anlamış gibi baktı. Sonra küsmüş gibi yaptı. En sonunda gülümseyip, küçük kızın yanaklarını okşadı.

"Oldu mu ya!" dedi. "Sana yakıştı mı bu küçük abla? Köprüleri boşuna mı yaptık? Boşuna mı oyun oynadık? Biz arkadaş değil miyiz ha! Yarın yine oynarız. Tamam mı? Hadi hoşça kal!"

Yasemin ne diyeceğini bilemedi. Bağırarak ablasına koştu.

"Abla!Abla! Öğretmenlerin öğretmeni olursam ne olurum?"

"Öğretmenci olursun," diye kıkırdadı ablası. Yasemin:

"Yalancı," diye tepindi. "Hadi anneanne! Sen söyle. Ne olurum?"

"Profesör olursun," diye inledi yaşlı kadın kumların altından. Hadi profesör! Ablanla birlikte denize gidin. Giderken de şu küçük buluta söyle güneşin önünü kapatmasın."

Ablası Yasemin'in elinden tuttu. Güzel sesiyle bir de şarkı tutturdu.

"Okşayınca güneş annemiz
Yıldızlanır bütün kumlar
Maviye boyanır deniz."

Yasemin ablasından daha yüksek sesle bağırdı:

"Güneş annemiz. Güneş anneeemiiizzzz..."

Köprünün üstünden denize hopladılar. Mavi yumuşacık sular onları kucakladı. Minik bulut güneşin önünden çekildi. Yasemin'le ablası güneşe doğru yüzdüler.

Arkadaşınız Kırmızıfare'ye abone mi?

Bilgi için:
0212-252 63 75

Küçük Ayıcık Uyuyacak

Nursel Erdoğan

Ninesi çimenlerin üzerinde hoplayıp zıplayan küçük ayıcığa çok kızdı.

"Yok yok sen bir ayı yavrusu olamazsın," dedi.

Küçük ayıcık şaşkın şaşkın bakakaldı.

"Ama ama be... ben... ben bir ayı yavrusuyum," diye kekeledi.

Ninesi küçük ayıcığa kızmaya devam etti.

"Biz ayılar yavaş hayvanlarız. Sen

bütün gün hoplayıp zıplıyorsun. Her tarafın yara bere içinde."

"Hoplayıp zıplamayı çok seviyorum," dedi küçük ayıcık. Hemencecik oracıkta çimenlerin üzerinde bir takla daha atıverdi.

"Of... Of!" diye başını salladı ninesi.

"Ben yaşlı bir ayıyım, sana yetişemiyorum," dedi.

"Küçük bir ayıcığım, başka ne yapabilirim ki?" dedi küçük ayıcık.

"Benimle gel, sana anlatacaklarım var."

"Nereye gidiyoruz," dedi küçük ayıcık.

"Bak görüyor musun?" dedi ninesi, gökyüzündeki bulutları göstererek.

"Ooo, bu kapkara şeyler de ne?" dedi küçük ayıcık.

"Bulutlar, kapkara bulutlar mı?" dedi küçük ayıcık. "Evet, yakında yağmurlar yağacak. Sonra da kar. Kış uykusuna yatma zamanımız yaklaşıyor.

Hazırlık yapmamız gerekli," dedi ninesi.

"Ne? Kış uykusu mu?" diye bağırdı küçük ayıcık.

"Evet biz ayıların çoğu kışı uyuyarak geçiririz," dedi ninesi.

"Bütün kış uyumak istemiyorum," diye bağırdı küçük ayıcık.

"Bak küçük ayıcığım, senin annen, baban, benim annem babam kış uykusuna yatarlardı, hem de keyifle. Sen de bütün kış uyuyacaksın."

"Hayır, ben uyumak istemiyorum. Yemek yemeden bütün kış uyursam büyüyemem," dedi küçük ayıcık.

Ninesi ayıcığın patisini tutup, "Hayır, küçük ayıcığım, uykudan uyandığında kocaman bir ayı yavrusu

Resimler : Bora Özen

olduğunu göreceksin," dedi..

"O zaman hemen uyuyalım," dedi küçük ayıcık sevinçle.

"Daha zamanımız var. Çok yemek yemeliyiz. İnimizde de yiyecek biriktirmeliyiz," dedi ninesi.

"Çok yiyecek bulalım," dedi küçük ayıcık.

"Tamam tamam, ama yiyecekleri nereden bulacağımızı biliyor musun?"

Küçük ayıcık heyecanla bağırdı.

"Arı kovanlarından bal!"

"Peki başka," dedi ninesi.

"Hımmm, başka... Başka... Bilmiyorum," dedi küçük ayıcık.

"Tembel ayıcığım, yiyecek bulmak hoplayıp zıplamak kadar kolay değildir," dedi.

Ninesi küçük ayıcığa yiyecekleri nerede bulacaklarını bir bir anlattı.

Buldukları bütün yiyecekleri inlerine yığdılar. Havalar giderek soğuyordu. Artık inlerinden az çıkıyorlardı. Ninesi küçük ayıcığa yıllar önceki kış uykularını anlatıyordu. Küçük ayıcık da keyifle dinliyor, kış uykusuna yatacakları

günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Bir gün ayıcık inlerinin penceresinden dışarıyı seyrederken karın yağdığını görünce çok heyecanlandı.

"Nineciğim, nineciğim, kar yağıyor, her taraf bembeyaz olacak. Uyku zamanımız geldi, değil mi?" dedi.

"Evet küçük ayıcığım," dedi ninesi.

"O zaman, hemen uyuyalım," dedi küçük ayıcık.

Ninesi küçük ayıcığı hazırladığı yatağa yatırdı. Küçük ayıcık heyecandan kıpır kıpırdı.

"Uykum gelmiyor nineciğim," dedi.

"Gelir, küçük ayıcığım," dedi ninesi.

Küçük ayıcık yatağın içinde oflaya poflaya uykusunu bekledi. Ama bir türlü uykusu gelmiyordu.

"Nineciğim, uykum gelmiyor," dedi küçük ayıcık. Başını yastığının altına soktu çabuk uyumak için.

"Gözlerini kocaman açarsan uykun gelmez ki," dedi ninesi. Küçük ayıcık başını yastığın altından çıkarıp, "Gözlerimi kaparsam uykum gelir mi?"

"Evet, gelir," dedi ninesi. Küçük ayıcığın yanına oturdu. Ona en sevdiği masalı anlatmaya başladı. Küçük ayıcığın gözleri yavaşça kapandı. Mışıl mışıl uykuya daldı. Ninesi küçük ayıcığın üzerini sıkıca örttü. Çıtır çıtır yanan odunların çıtırtısını dinlerken, "Bu kış uykusu bana da iyi gelecek, çok yaşlandım," diye düşündü. Sonra derin bir uykuya daldı.

Küçük ayıcıkla ninesinin kış uykuları başlamıştı. İnleri sıcaktı.

Birli sayıların hoşluğu

Rakamları birlerden oluşan sayıları birbiriyle çarpın. Çıkan sonuçlan inceleyin. Hoş bir sürprizle karşılaşacaksınız. Çıkan sonucun başında ve sonunda hep 1 rakamını göreceksiniz. Ayrıca hep ortaya doğru birer artan ve ortadan sonra azalan bir sayı çıkar. Ortadaki rakam da hep çarpılan sayının kaç haneli olduğunu verir. Örnek:

1 x 1 = 1
11 x 11 =121
111 x 111 = 12321
1111 x 1111 =1234321
1111.1 x 11111 =123454321

devamını siz yapın

BİLİM *OYUN*

FATİH ERDOĞAN

ACAR'la birlikte Ozan'dan saklanıyoruz. Ozan odanın içinde bir iki dolaşıp bağırmaya başlayınca ortaya çıkıyoruz tabii. Saklambaç Ozan için henüz erken bir oyun. O daha çok kollarından tutulup havada zıplatılmayı, ya da fırıldak gibi döndürülmeyi seviyor. Bir ara o legolarıyla oynarken biz saklambaç oyununu sürdürüyoruz. Acar'ı saklandığı kapının arkasından bulup çıkardığımda, "Keşke, görünmez olsaydım..." diyor.

"Efendim?"

"Keşke görünmez olsaydım..."

Birden o harika görünmez adamlı filmleri hatırlıyorum. Müthiş bir şey. Ben de hep görünmezi olmak isterdim. Düşünsenize, sokakta yürüyorsunuz, ama kimse sizi görmüyor. Bir hanımın yanından geçerken uzanıp çiçekli şapkasını başından alıp, hemen arkasından gelen yaşlıca adamın başına konduruveriyorsunuz. Herhalde esintidendir, deyip gülüyorlar. Sonra manavın önünden geçerken bir avuç erik havalanıyor...

Burada aklım biraz karışıyor. Diyelim ben görünmezim. Erikleri aldım ve görünmez görünmez yemeğe başladım. Erikler de görünmez değil ya. Ben erikleri yiyorum. Ağzımın içinde erikler parçalanıyor ve yemek borusundan aşağı...

Üff... Anlamak güç. Sonrasını hayal etmek de pek zevkli değil. Birden *kart kurt kart kurt...* diye sesler duyuyorum. Acar karşıma oturmuş, bir tabağın içinden tuzlanmış erik yiyor. Yani ne zaman kafam bir şeylere karışsa Acar gidip yiyecek bir şeyler bulur. En iyisi onun da kafasını karıştırmak. Diyorum ki:

"Demek görünmez adam olmak isterdin..."

"Harika olurdu."

"Bence de."

Böyle derken bir yandan görünmezlikle neler yapabileceğimi düşünmeye

çalışıyorum. Birden aklıma önemli konular geliyor. Örneğin Ankara'ya gidip Bakanlar Kurulu toplantısına gizlice girebilirim. Toplantı sırasında uyuyanlar olursa onları dürtebilirim. Eğer çocuklarla ilgili yanlış kararlara imza atmak isterlerse ellerini tutarım, bir türlü imza atamazlar.

"İmzanızı bekliyoruz muhterem..."

"Tabii, sayın Başbakan, atmak istiyorum. Ne var ki bir türlü elim varmıyor."

"Ne demek elim varmıyor muhterem, bu konuda yapılmış bir protokol var..."

"Biliyorum efendim, biliyorum da, lakin imzalamak için gerçekten çabalıyorum fakat elim..."

"Anlıyorum. Önümüzdeki ilk toplantıda partiden ihracınızı tavsiye etmek de bana düşer..."

"Ama efendim, gerçekten de elim gitmiyor..."

"Anlıyorum, anlıyorum."

Bu iş hoşuma gitmeye başlıyor. Kültür Bakanlığı'nın kapısından giriyorum. Kütüphanelere alınan dergilerin listesini bulup hemen Kırmızıfare'yi de ekleyiveriyorum.

"Efendim, kütüphanelerden mektup aldım. Kırmızıfare'ye aboneliğin sürdürülmesinden dolayı teşekkür ediyorlar."

"Nasıl olur? Sürdürmemiştik ki... Göreve gelir gelmez üç yıldır Türkiye'deki 1100 kütüphaneye alınmakta olan Kırmızıfare aboneliğini kesmiştik!"

"Kesmemişiz efendim. Listede var. Listenin altında da sizin imzanız. Bakın çocuklardan da mektuplar var. Diyorlar ki, okuma zevkini bize Kırmızıfare kazandırdı. Bizi Kırmızıfare'den mahrum etmediğiniz için size minnettar..."

"Sus! Bu çocuklar çok oluyorlar artık! Hemen aboneliği kestiğimizi Kırmızıfare'yi çıkaranlara bildirin."

"Bildirdik bile efendim. Zaten bu mektubumuzu 58. sayılarının giriş sayfasına aynen koymuşlar."

Kurduğum hayalin buraları pek eğlenceli gelmediğinden yine Acar'a dönüyorum:

"Görünmez adam olursan göremezsin!"

Acar ağzındaki son eriğin çekirdeğini tabağa çıkarıp, "Nasıl yani?" diyor.

"Görünmez adamlar göremez!" diye tekrarlıyorum.

Derin derin düşünmeye başlıyor. Onu öylece bırakıyorum.

Ne dersiniz? Görünmez adamlar görür mü görmez mi? Görmezse niçin görmez? Cevabınızı bekliyorum.

Not: Görünmez olsanız neler yapardınız? Bana hemen yazın. İlginç olanları dergimize koyalım.

Deli Hüseyin

NİLAY akarsu boyunca yürüdü. Taşındıklarından bu yana en çok yaptığı şey buydu. Yeni bir çevre, yeni bir okul, yeni arkadaşlar...

Henüz arkadaş edinmeyi başaramadığından canının sıkıntısını bu akarsu boyunca yaptığı yürüyüşlerle gideriyordu. Burası daha önce yaşadığı yerlerden farklıydı. Daha güzeldi. Önceki evleri şehrin içindeydi ve böyle rahatça gezebileceği bir yer yoktu. Aniden taşınmak zorunda kalmışlardı ve kirası daha ucuz olduğundan babası şehir dışındaki bu evi tutmuştu. "Havası suyu temizdir, bir otobüsü var, saatine uyarsanız ulaşım kolay," demişlerdi.

Evi gezerken karşı tepedeki harap, ama eski bir köşkü andıran evi görmüşlerdi. "Deli Hüseyin'in evi," demişti evin sahibi. "Uzak durun."

Yaz başlangıcının sıcak güneşi ağaçların yaprakları arasından süzülüp bal rengi saçlarında parıldıyordu. Ortalıkta kimsecikler gözükmüyordu. Irmağın şırıltısı dışında ses de yoktu. Dudaklarını büzüp bir iki dakika ıslık çaldı. Sonra bir kelebeğin peşinden koştu. Boyunu aşan böğürtlen çalılarının yanına geldiğinde ise canı sıkıldı. Böğürtlenler olmamıştı. Komşu teyze Ağustos'tan önce olmayacağını söylemişti ama o inanmak istememişti.

Geri dönmekle, biraz daha yürümek arasında karar vermeye çalışırken duyduğu sesle yerinde sıçradı.

"Kızım, baksana!"

Saçı sakalı birbirine karışmış bir adamdı bu. Paçaları dizlerine kadar sıvanmış bir halde derenin içindeydi. İki kolunu iki yana uzatmış dengesini bulmaya çalışır gibiydi.

"Kızım gel!" dedi yine. Sesi endişeliydi. "Elimden tut kızım," dedi.

Nilay koşup elini uzattı. Adam Nilay'ın önce elinden tuttu, sonra omzunu kendine destek yapıp sudan çıktı.

"Ayağım kasıldı kaldı. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil..."

Nilay yürüyüp gitmek istedi, ama adamın sesi onu durdurdu:

"Kimin kızısın sen?"

"Yeni taşındık. Şu ev."

Adam başını kaldırıp baktı. Başını salladı.

"Hımmm," dedi yalnızca. Sonra konuşmasını sürdürdü:

"Okula gidiyor musun?"

"Evet. Orta birdeyim."

"Dersler nasıl?"

"İyi."

"Ne kadar iyi?" Bunu sorarken gülümsemişti.

Nilay da gülümsedi. Derslerinin çok

Fatih Erdoğan

iyi olduğunu, öğretmenlerinin onu çok sevdiğini anlattı.

"Demek hiç bir sorun yok," dedi adam.

"Hayır," dedi Nilay.

"İyi iyi..." dedi adam. Saçları şapkasının altından taşıyordu. Sakalları gri-beyaz karışımıydı. Çok soğuk olmamasına rağmen sırtında kalın bir palto, paltonun cebinde de kalın bir kitap vardı. Nilay yavaş yavaş yürümeye başladı.

"Güle güle," dedi adam arkasından. "Eğer arkadaş istersen, sana kuş getirebilirim."

Nilay durdu. "Kuş mu?"

"Evet, kuş. Çünkü sen yalnızsın ve canın sıkılıyor."

"Yoo, sıkılmıyor," dedi Nilay önce. Sonra ekledi. "Arasıra sıkılıyor."

"Yarın sana kuş getireceğim, haydi güle güle."

Nilay hemen eve döndü. Yatağına uzanıp tarih ödevini okudu. Ertesi gün sınıfta öğretmen onu kaldırıp anlattırdı. "Aferin," dedi. "Herkes Nilay gibi çalışkan olsa..."

Nilay bunları duymaktan hoşlandı. Ders arasında sıra arkadaşı Sibel'in peşine takıldı. Onların kalabalık bir grup olduğunu, ders aralarında birlikte gülüp eğlendiklerini biliyordu. Duvar dibine toplanmışlardı. Nilay'ı görünce sustular. Az sonra Sibel alaylı alaylı, "Bir şey mi var, çalışkan kız?" dedi.

Nilay bir şey söylemeden yürüdü. Arkasından güldüklerini duydu. Başka bir okuldan gelip sınıfta sivrilmesi sorun olmuştu. Acaba çalışkan olmasa daha mı iyiydi? Sınıfa doğru yürürken akarsuyun kıyısında gördüğü adamı hatırladı. Ona bir sorunu olmadığını söylemişti, ama işte vardı.

Ders bitiminde koşa koşa aynı yere gitti. Adam oradaydı. Elindeki küçük kafesin içinde renkli bir kuş vardı.

"İşte ablan geldi!" dedi adam gülerek. Kafesi Nilay'a uzattı. "Bu senin. Ona iyi bak. Bu torbadaki yemi çok sever. Sana alışınca güzel şarkılar da söyleyecektir."

Nilay şaşkındı. "Benim mi?" dedi.

"Evet, senin. Adını da sen koy."

Nilay parmağını kafesin içine uzatıp kuşu sevmek istedi. Kuş çırpınmaya başlayınca ürktü.

"Merak etme, alışacak," dedi adam. "Eee, anlat bakalım. Okul nasıl?"

"Fena değil," dedi Nilay.

"Fena değil mi? Hani çok iyiydi. Dün öyle söylemiştin. Bir sorun mu var?"

"Yoo, önemli değil. Tarihten derse kalktım ve öğretmen beni kutladı."

"Harika, ama eminim bazı arkadaşların bundan hoşlanmamışlardır."

Nilay gözlerini kaldırıp adama baktı. Nereden biliyordu?

"Nereden biliyorsunuz?"

"Tahmin ettim," dedi adam. "Yeni geldiğine göre eski öğrencilerin seni bir süre dışlamaları doğaldır. Baksana kuş bile senin gibi tatlı bir kızdan ürktü. Çünkü sen onun için yabancısın."

"Evet. Sınıfta da öyleyim. Hiç arkadaşım yok."

"Sıra arkadaşın da mı yok?"

"Evet var. Sibel. Onun en yakın arkadaşım olmasını istiyorum. Ama o beni sevmiyor. Ne zaman yanına sokulsam benimle alay ediyor."

"Çünkü seni tanımıyor."

"Evet, tanımıyor."

"Sen de onu tanımıyorsun."

"Evet ama yaklaşamıyorum ki. Bazen diyorum ki, acaba derslerim kötü olsa daha mı iyi olurdu..."

Adam birden bir kahkaha patlattı. Nilay utanarak ona baktı. Gülünecek kadar saçma bir şey mi söylemişti?

"Kuşun," dedi adam, "kuşun çırpınışını düşündüm. Hani sen parmağını uzattığında. Düşünsene seni hiç tanımıyordu. Parmağını kafesin içine neden uzattın?"

"Onu sevmek için."

"Evet, sevmek için uzattın ama bunu senden başka kim biliyordu ki? En azından kuş bilmiyordu."

"Kuş bunu nasıl bilebilir ki. Kuşla konuşacak mıyım yani?"

"Neden olmasın?" dedi adam. "Herkesle konuşulabilir. Bunu unutma. Bak ne soracağım sana. Kuşuna ne ad vereceksin?"

"Ad mı? Bilmem. Hiç düşünmedim."

"Bazen adını bildiğimiz şeyleri elde edemeyiz, öte yandan elde ettiğimiz şeyleri de adlandıramayız."

Nilay hiçbir şey anlamamıştı. Adama baktı. Adam güldü. "Boş ver," dedi. "Al şimdi bu kafesi ve yarına kadar kuşunla konuşmayı öğren. Göreceksin kuşun seni sevecek."

Nilay eve bir kafesle gidince annesi önce şaşırdı, sonra da kızdı. "Tanımadığın birinden niye böyle bir şey alıyorsun?" diye çıkıştı ona. Sonra sesini çıkarmayıp odada kafese uygun bir yer ayarladı. Yere gazeteler yaydı.

"Yem yerken sağa sola sıçratıyor," dedi.

Annesi adamı tanımıyordu. Oysa o tanıyordu. Ama derenin kıyısında ilk gördüğünde o da korkmuştu. Korkusu, adamı tanımaya başlayınca azalmıştı. Kuşun yanına gitti. Onunla konuşmayı öğrenecekti. Onu tanıyacak, ona kendini tanıtacaktı.

"Benim adım Nilay," dedi kuşa. Sonra sesini beğenmedi. Fazla soğuk çıkmıştı. Karşısındaki minicik bir kuştu. Onunla konuşurken kullanılan ses de minik olmalıydı. Kuş, konuşmaları anlamadığına göre bizim ona dostça yaklaştığımızı sesimizden anlayabilirdi ancak. Sesini inceltti:

"Sevgili kuşum, tatlı kuşum, minik kuşum, benim adım Nilay," dedi. Kuştan hiçbir işaret gelmedi. Nilay tekrarladı. Sonra bir kez daha ve sonra yine...

Sesi gittikçe incelmiş ve şefkatle dolmuştu. Kuş birden tüneğinden sıçrayıp kafesin Nilay'a bakan yüzüne kondu. İncecik bir ciik sesi çıkardı. Nilay parmağını kafese usulca uzattı. Kuş minicik gagasıyla Nilay'ın

parmağını gagaladı. Nilay'ın parmağı gıdıklandı, kahkahalarla gülerek annesini çağırdı. Aynı gösteriyi ona yaptı. Annesi de güldü. "Seni sevdi," dedi. Bu söz Nilay'ı çok mutlu etti. Annesi kuşa ne ad vereceğini sordu. Nilay o anda adamın dediklerini hatırladı. Elde etmek isteyip de edemediği şeyin adını biliyordu. Oysa ona arkadaşlık etmeye hazır olan şu sevimli kuşun adı yoktu. Usulca kuşuna eğildi. "Seni seviyorum sevgili arkadaşım Sibel, sen benim en yakın arkadaşımsın," dedi.

Ertesi sabah okula giderken gözlerinin içi gülüyordu.

Bu kez sıra arkadaşıyla ilgilenmeyi düşünmüyordu. Aklında kuşu, kendini derslerine verdi. Ders arasında kantine gitmeyip okulun arka bahçesine çıktı. Buraya genellikle az kişi gelirdi. Büyük duvarın dibinde Sibel'i gördü. Başını çevirip gidecekti ki, hıçkırık sesi kulağına kadar geldi. Sibel'i ilk kez böyle görüyordu. Her zaman alaycı, her zaman biraz zalim bakışlı Sibel, şimdi gözyaşları içindeydi ve yapayalnızdı. Nilay bir an bundan hoşlandığını fark etti. Sonra ona doğru yaklaştı. "Ne oldu?" dedi. Sibel birden yerinden sıçradı. Nilay kafese ilk kez parmağını uzattığında kuşunun sıçrayışını hatırladı. Kuş onun parmağını hangi amaçla uzattığını bilmiyordu ki.

Sibel de bilmiyordu.

Nilay az önceki ses tonunun aslında pek de sıcak olmadığını o an düşündü. Onu oracıkta bırakıp gitmekle gitmemek arasında bir kararsızlık yaşadı. Sibel, "Git başımdan!" diye bağırdı.

"Sibel'ciğim!" dedi Nilay, sesindeki tatlı ve yumuşak tonlamaya kendi de şaşırmıştı.

"Sibel'ciğim. Sen benim en yakın arkadaşımsın."

Sesi son derece içtendi.

Sibel'in, dizlerinin arasında gömdüğü başı yukarı kalktı. Yüzü gözyaşıyla karışan toz topraktan çamur olmuştu. Gözleri parlak siyah zeytinler gibi saçlarının arasında şaşkın şaşkın oynuyordu.

"Sibel'ciğim. Lütfen seni üzen şeyi bana anlat."

Sibel'e yaklaştı. Yanına oturdu. Sibel birden ona sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Zilin sesini duydular. Nilay, Sibel'i tuvalete götürüp yüzünü yıkamasına yardım etti. Sınıfa girerlerken ona kuşundan söz edip evine davet etti.

Okul çıkışında birlikte yürüdüler. Sibel, babasının evi terkettiğini anlattı. Annesiyle kavga etmişler. Komşular araya girmiş. Zaten sık sık kavga ediyorlarmış. Babası bağıra çağıra evden ayrılmış, bir daha gelmeyeceğini söylemiş.

"Çok üzüldüm," dedi Nilay. "Ne zaman oldu bu?"

"Bir yıl önce."

"Bir yıl mı? Peki o zamandan beri babanı görmedin mi?"

"Hayır. Annem onun zaten beni

hiçbir zaman sevmediğini, asla görmeye gelmeyeceğini söylemişti. Hayırsızın biriymiş, eve hiçbir şey almıyormuş."

"Bunu kimseye anlatmadın mı?"

"Hayır," dedi Sibel. "Utandım. Ama kendimi tutamayıp sık sık arka bahçede ağladım."

"Babana çok kızdım," dedi Nilay. "Annenle ayrılmış olabilirler, ama seni görmeyi nasıl istemez!"

"Umurumda bile değil," dedi Sibel. "Zaten ben de onu sevmiyorum. Karşıma çıksa onu kovardım."

Eve geldiler. Sibel kuşu çok sevdi. Nilay'in annesi onlara kurabiye verdi. Sibel kuşun adının da Sibel olmasından çok hoşlandı. Nilay, Sibel'e ırmağın kıyısında karşılaştığı adamı anlattı.

"Bana da kuş verir mi?" diye sordu Sibel.

"Bilmem, ama istersen seni onunla tanıştırabilirim."

Birlikte dışarı çıktılar. Akarsu boyunca yürürlerken Nilay bir yandan da biraz endişeliydi. Acaba adam Sibel'le tanışmak ister miydi? Hem bakalım acaba adamı orada bulabilecekler miydi?

Sibel karşı tepedeki harap evi gösterdi:

"Bak, deli Hüseyin'in evi," dedi. "Kimseyle konuşmazmış, nerden geldiğini de kimse bilmiyormuş. Zaten kimse de yakından görmemiş onu şimdiye kadar. Hep yalnız gezen bir adammış. Annem o eve asla sokulmamamı söyledi."

Nilay'ın adamla buluştuğu yere geldiklerinde onu arkası dönük oturur buldular.

"Hoş geldiniz," dedi adam kısık bir sesle. Sesi bir tuhaftı. Nilay bir an ürktü. Sibel onu kolundan tutup korkuyla fısıldadı:

"Deli Hüseyin!"

Adam birden yerinden doğruldu. Sibel geriye sıçradı, kaçmaya hazırlandı. Adamın gözleri yaşlarla doluydu. Irmağın şırıltısına acılı bir ses karıştı:

"Sibel, kızım..."

Sibel olduğu yerde kalakaldı. Ama yüzünü dönmedi.

"Kızım..."

Sibel kaskatıydı.

"Kızım, ben seni her zaman sevdim."

Sibel'in vücudu sarsılmaya başladı. Durduğu yerde hıçkırıyordu.

"Deli Hüseyin bendim. Sana yakın olabilmek içindi bunlar. İnan başka çarem yoktu. Durmadan yeni eşyalar satın almak için yaşamak bana göre değildi. Sana söylendiği gibi hayırsız biri değilim ben ve seni çok özledim."

Sonra Nilay'a döndü.

"Kızımı görebilmek için seni kullandım ama lütfen bana anlayış göster. Başka türlü beni görmeyi ve bu söylediklerimi dinlemeyi asla kabul etmezdi. Bu yardımını ömrümün sonuna kadar unutmayacağım."

Nilay, Sibel'i babasıyla bırakıp eve döndü. Ertesi gün kuşunu Sibel'e armağan etti. Üstüne iliştirdiği kağıtta, "En yakın arkadaşıma..." yazıyordu.

Mavibulut Yayınları

Artık Kendim Boyayabilirim Fatih Erdoğan
Artık Kendim Çizebilirim Fatih Erdoğan
*
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? Waddell Firth
Aç Tırtıl Eric Carle
Annem ve Ben Leyla Sakpınar
Kardeşim ve Ben Leyla Sakpınar
Babam ve Ben Leyla Sakpınar
Dedem ve Ben Leyla Sakpınar
Sevgi Kitabı Nuran Turan *Attila Akdeniz*
Anneme Neler Oluyor? Özlem Mumcuoğlu *Huban Korman*
Pabucumun Bağı Çözüldü Fatih Erdoğan
Okula Geç Kaldım Fatih Erdoğan
Dedem Bana Düdük Yaptı Fatih Erdoğan
Geçiyordum Uğradım Fatih Erdoğan
Ablam Bana Dil Çıkardı Fatih Erdoğan
Sınıfta Kaldım Haberim Yok Fatih Erdoğan
Kuşumu Kim Kışkışladı? Fatih Erdoğan
Saklambaç Oyunu Nuran Turan *Mistik*
Hemen Şimdi Neden Olmasın? Aysel Kartal *Attila Akdeniz*
Yağmur Yatağını Islatınca... Jülide Sevim Aysun *Yıldız Sünnetçioğlu*
Kim Korkar Gambligomdan? Nuran Turan *Sibel Demirtaş*
*
Pufpuf Ayı Bal Peşinde A. A. Milne Shepard
Pufpuf Ayı'nın Sıkışık Günleri A. A. Milne Shepard
Park Peri ve Belediye Başkanı Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Bayan Tutu Modaya Uyuyor Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*
Gökyüzündeki Tuhaf Delik Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Bir Işık Bin Işık Handan Derya *Yıldırım Derya*
Bodur Kurbağa Turan Akıngüç İnceer *Burak Şentürk*
*
Kanaryamın Öyküsü Ayla Çınaroğlu *Yaprak Berkkan*
Al Takkeli Dev ile Mor Takkeli Dev Ayla Çınaroğlu
Serdar'ın Öyküleri Nuran Turan *Fehim Hadimoğlu*
Serdar'a Öyküler Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar'ın Zaman Yolculuğu Nuran Turan *Mehmet Koyunoğlu*
Babaannemin Öykü Sepeti Nuran Turan *Saadet Ceylan*
Serdar ve Nasreddin Hoca Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Serdar'ın Rüya Kapanı Nuran Turan *Mustafa Delioğlu*
Nasreddin Hoca Eğlence Köyü Nuran Turan *Nazan Erkmen*
Kapadokya'nın Sırları Nuran Turan *Nuri Abaç*
*
Küçük Prens Saint-Exupery
Uçurtmam Bulut Şimdi Sevim Ak *Behiç Ak*
Seni Seviyorum Coco Güngör Köknel *Emine Inkaya*
Penguen Tigi'nin Özlemi Melek Güngör *Mustafa Delioğlu*
Onu Seviyorum Fatih Erdoğan *Attila Akdeniz*
Sen Bir Kızılderilisin Hannes Janosch
Çirkin Çirkef Cinleri Dilek Aykul Bishku *Betül Sayın*
Çay Kaşığı Cincin Hanım Alf Pröysen Şahin *Erkoçak*
*
Kırmızıfare Dergisi
Binbir Kitap

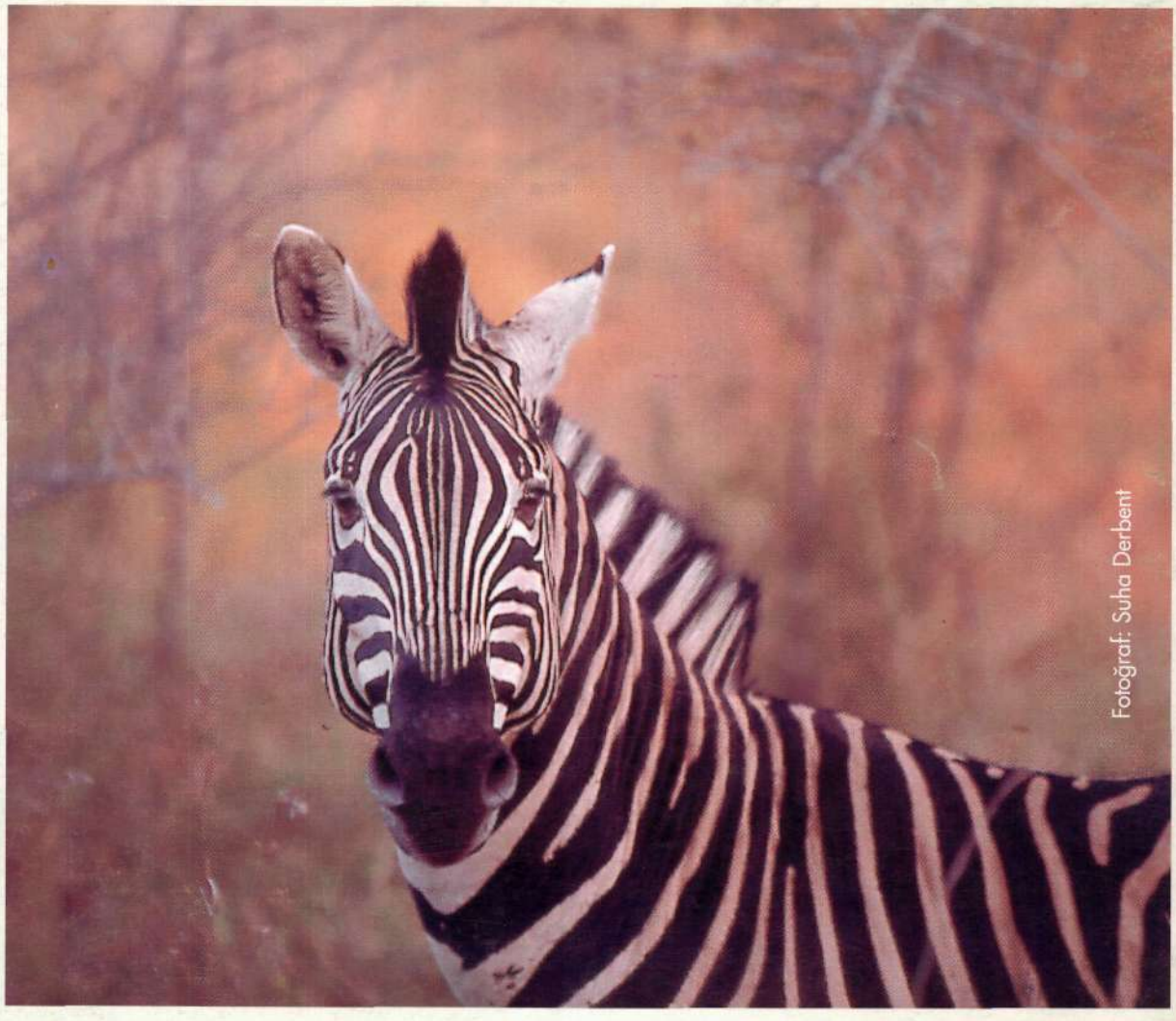

"Aslında bütün istediğim eve gidip pijamalarımı giydikten sonra Kırmızı fare'mi okumak!"

Tel.: (0212)252 63 *75* - (0212)252 63 *76*
Faks: (0212) 244 08 60